27-5-99 13

ఎల్. టి. టి. ఇ. చేయించిన ఈ హత్యలో కుట్రదారులయిన వారికి ఉరిశిక్ష వేయవలసిందేనని ఇక్కడ న్యాయస్థానాల లోపలా బయటా చాలా మంది వాదిస్తున్నారు కానీ ఎల్. టి. టి. ఇ. ఒక యుద్ధమే నడుపుతున్న శ్రీలంకలో అసలు ఉరిశిక్ష లేదు. ఈ నేరమే శ్రీలంకలో జరిగి ఉంటే దానికి ఉరిశిక్షపడే అవకాశంలేదు.

బాలగోపాల్

ఆ నలుగురికి మాత్రం ఎందుకు ఉరి?

రాజీవ్‌గాంధీ హత్యకేసుగా పేరు పొందిన శ్రీ పెరుంబుదూర్ హత్యకేసు (అందులో రాజీవ్ గాంధీయే కాక మరొక పదిమందికి పైగా చనిపోయారు) చివరికొక కొలిక్కి వచ్చింది. సుప్రీంకోర్టు తీర్పు పైన ముద్దాయిలు వేయదలచుకున్న రివిజన్ పిటిషన్ బాకీ ఉందనుకోండి, కానీ రివిజన్‌లో కోర్టు సాధారణంగా తన అభిప్రాయాలను మార్చుకోదు. కాబట్టి న్యాయస్థానాలకు సంబంధించినంతవవరకూ కేసు ముగిసినట్టే. చెన్నైలోని టాడా స్పెషల్ కోర్టు 26 మంది ముద్దాయిలకూ ఉరిశిక్ష విధించగా సుప్రీంకోర్టు అందులో 19 మందిని నిర్దోషులుగా ప్రకటించి, మిగిలిన ఏడుగురిని దోషులుగా గుర్తించింది. వారిలో ముగ్గురికి యావజ్జీవిత ఖైదు శిక్ష చాలుననీ, మిగిలిన నలుగురినీ ఉరి తీయాలనీ తీర్పు ఇచ్చింది.

అయితే ఆ నలుగురిని మాత్రం ఎందుకు ఉరి తీయాలి?

హత్యానేరానికి మరణ దండన ఒకానొక శిక్ష మాత్రమే. చంపిన వాళ్ళందరూ చట్టం చేతిలో చావవలసిందేనని ఎక్కడా లేదు. మరి ఈ నలుగురినీ చట్టం చంపవలసిందేనని సుప్రీంకోర్టు ఎందుకు భావించింది?

దీనికి మన సుప్రీంకోర్టు నిర్ణయించిన ప్రమాణం ఒకటుంది. హత్యానేరానికి ఖైదు మాత్రమే (జీవిత ఖైదు కావచ్చు, అంతకంటే తక్కువ కావచ్చు). సాధారణంగా వేయలసిన శిక్ష అనీ, అత్యంత అరుదయిన (అరుదయిన వాటిలోకీ అరుదయిన) ఘటనలలో మాత్రమే మరణదండన విధించాలీ అని ప్రమాణం చెపుతుంది.

మరి శ్రీపెరుంబుదూర్ ఘటన అటువంటి 'అత్యంత అరుదయిన' ఘటనల కోవలోకి వస్తుందని సుప్రీంకోర్టు భావించడానికిగల కారణం ఏమిటి? ఉదాహరణకు బిల్లా, రంగాలను ఉరితీసినప్పుడు వాళ్ళు నిస్సహాయులయిన పసి పిల్లలను చంపారు కాబట్టి వారి నేరం మరణ దండనకు అర్హమయిన అరుదయిన ఘటన అని కోర్టు భావించడంలో ఒక తర్కమైనా ఉంది. శ్రీ పెరుంబుదూర్ ఘటన ఒక రాజకీయ హత్య. భారత ప్రభుత్వం తమిళ ఈలం రాజకీయాల పట్ల అనుసరించిన అవకాశవాద విధానం దానికి నేపథ్యం. మొదట్లో 'ఈలం' రాజకీయాలను భారత పాలకులు సానుభూతితో చూశారు. ఎల్. టి. టి. ఇ. కి మన తమిళ భూభాగంలో మన సైన్యం శిక్షణ ఇచ్చింది. ఆ సంస్థ ఇవాళ ప్రపంచంలోనే అత్యంత నైపుణ్యం గల మిలిటెంట్ సంస్థగా గుర్తింపు పొందిందంటే ఆ ఘనతలో భారత సైన్యానికి కూడా ఒక పాలు ఉంది. కానీ ఆ తర్వాత భారత ప్రభుత్వం అకస్మాత్తుగా తన విధానాన్ని మార్చుకుంది. శ్రీలంక ప్రభుత్వం అకస్మాత్తుగా తన విధానాన్ని మార్చుకుంది. శ్రీలంక ప్రభుత్వానికి సన్నిహితమై, శాంతిస్థాపనకోసమని చెప్పి భారతసైన్యాన్ని ఆ దేశానికి పంపించింది. ఏ పేరు చెప్పుకున్నా సైన్యం చేసేది యుద్ధమే కాబట్టి అది భారత సైన్యానికీ ఎల్. టి. టి. ఇ. వంటి తమిళఈలం పోరాట సంస్థలకూ మధ్య యుద్ధంగా మారింది. చాలా మంది శ్రీలంక తమిళులు భారత సైనికుల చేతిలో చిత్రహింసలు అనుభవించారు. ప్రాణాలు కోల్పోయారు. భారత ప్రభుత్వం తమను నమ్మించి మోసం చేసిందన్న భావన శ్రీలంక తమిళులలో బలంగా ఉంది. దీనికి రాజీవ్ గాంధీ బాధ్యుడన్న అభిప్రాయమూ ఉంది.

శ్రీ పెరుంబుదూర్ హత్య ఈ నేపథ్యంలో జరిగింది. భారత ప్రభుత్వం అనుసరించిన వైఖరి ఉచితమా, అనుచితమా, దానికి అప్పటి ప్రధాన మంత్రిని బాధ్యునిగా భావించడం సబబా అన్న ప్రశ్నలు అటుంచి, ఆ ఘటన రాజకీయ ఘటన అనడంలో సందేహమేమీ లేదు. బలహీనులనో, నిస్సహాయులనో బలవంతులు హతమార్చిన ఘటనలతో పోల్చదగినదికాదు. వాటి సరసన దీనిని కూడా మరణదండనకు అర్హమయిన నేరంగా చూసేట్టయితే మన దేశంలో అసంఖ్యాకంగా జరిగే రాజకీయ హత్యలన్నింటినీ అదే గాటన కట్టి చూడవలసి ఉంటుంది. కానీ ఇప్పటివరకూ న్యాయస్థానాలు రాజకీయ హత్యలను ఆ విధంగా చూడడం లేదు.

అయితే మొన్నటి తీర్పులో సుప్రీంకోర్టు న్యాయమూర్తులు ఉరిశిక్షను సమర్థించడానికి రాజీవ్ గాంధీ 'భారత ప్రజలకు ప్రీతిపాత్రుడయిన నాయకుడు' అన్న వ్యాఖ్య చేశారు. ప్రజలు ప్రేమించే ఒక నాయకుడిని దారుణంగా బాంబులతో చంపిన ఘటనగా అది 'అరుదయిన వాటిలోకీ అరుదయిన' కోవలోకి వచ్చినట్టయింది.

ఇది సందేహాస్పదమైన వ్యాఖ్య. రాజీవ్ గాంధీ మంచి నాయకుడా కాదా అన్నది కాదిక్కడ ప్రశ్న... అతను ప్రజల ప్రియతమ నాయకుడన్న నిర్ణయానికి ఒక న్యాయస్థానం ఏ విధంగా వస్తుందనేది ప్రశ్న. న్యాయస్థానాలు తమ ఎదుట నమోదయిన సాక్ష్యాన్ని లెక్కలోకి తీసుకుంటాయి. అది సరయిన పద్ధతిలో రుజువయినట్టయితే దానిని సత్యమని నమ్ముతాయి. ఈ విధంగా నమోదయిన సాక్ష్యాలే కాక కొన్ని సాధారణ సత్యాలను కూడా న్యాయస్థానాలు లెక్కలోకి తీసుకుంటాయి. (ఉదాహరణకు శ్రీలంక ప్రభుత్వానికీ, తమిళ పోరాటకారులకూ మధ్య 'ఈలం' గురించి ఘర్షణ జరుగుతున్నదనేది న్యాయస్థానాలు లెక్కలోకి తీసుకునే ఒక సాధారణ సత్యం).

రాజీవ్‌గాంధీ ప్రజల ప్రియతమ నాయకుడనే అభిప్రాయం శ్రీ పెరుంబుదూర్ కేసులో రుజువయిన సాక్ష్యమూ కాదు. ఒక సాధారణ సత్యమూ కాదు. మరి దానిని ఆధారం చేసుకుని ఆ ఘటన మరణ శిక్ష వేయగల అరుదయిన ఘటన అని ఎలా నిర్ధారించారు?

మరొక విషయం కూడా ఉంది. ఈ నలుగురిలో ఏ ఒక్కరూ (ప్రాసిక్యూషన్ కేసు ప్రకారం సహితం) బాంబు పేల్చడంలో ప్రత్యక్షంగా పాల్గొనలేదు. నలుగురి మీది అభియోగమూ వారు కుట్రదారులనే. కానీ భారత న్యాయశాస్త్రంలో కుట్ర అనే నేరం ప్రత్యక్ష సాక్ష్యాల ద్వారా రుజువు కాదు. పరోక్ష సాక్ష్యాల ద్వారా మాత్రమే రుజువవుతుంది. అటువంటి నేరానికి అత్యధిక శిక్ష అయిన మరణ దండన వేయడం సబబా? ఎందుకంటే పరోక్ష సాక్ష్యం ద్వారా జరిగే నేర నిర్ధారణలో ఎంతో కొంత అనుమానం ఎప్పుడూ మిగిలే ఉంటుంది. అటువంటి సాక్ష్యం ఆధారంగా శిక్ష వేయనే కూడదని కాదు కానీ ఉరిశిక్షవేయడం తగదు. ఉరి అనేది వెనక్కి తీసుకునే వీలులేని శిక్ష.

మరొక విషయం. ఇప్పుడు ఉరిశిక్ష ఖరారయిన నలుగురిలో ఇద్దరు (నళిని, మురుగన్) భార్యాభర్తలు. ఇద్దరినీ ఉరితీస్తే వారి కుమార్తె అనాధ అవుతుంది. కాబట్టి తల్లి అయిన నళినికి ఉరిశిక్ష బదులు జీవిత ఖైదు విధించడం ఉచితంగా ఉంటుందని ముగ్గురు జడ్జీలలో ఒకరయిన జస్టిస్ థామస్ భావించారు. కానీ మిగిలిన ఇద్దరు జడ్జీలు అంగీకరించకపోవడంతో ఆమెకు కూడా ఉరిశిక్షే ఖరారయింది.

చట్టం ప్రకారం న్యాయమూర్తులు చేయవలసిన నిర్ణయాలలో ఇటువంటి 'సెంటిమెంట్' లకు చోటు ఉంటుందా అని సందేహించవచ్చు. ఉంటుంది. ఉంటుందని మానవ హక్కుల ఉద్యమకారులు చెప్పడం లేదు. దాదాపు 140 ఏళ్ళ కింద రాసిన భారత శిక్షాస్మృతే చెపుతుంది. ఆ చట్టంలో ఏ నేరానికీ ఖచ్చితంగా ఫలానా శిక్ష వేయాలని లేదు. అన్ని నేరాలకూ ఒక గరిష్ఠ శిక్ష మాత్రమే ఉంటుంది. కొన్ని నేరాలకు కనిష్ఠ శిక్ష కూడా ఉంటుంది. కానీ ఎక్కువ భాగం గరిష్ఠ శిక్ష మాత్రమే ఉంటుంది. నేరాన్ని విచారించే న్యాయమూర్తి గరిష్ఠ శిక్ష వేయవచ్చు. అంతకంటే తక్కువ, ఎంతయినా వేయవచ్చు.

ఈ నిర్ణయం చేయడంలో చట్టంలో మామూలుగా చోటు ఉండని సామాజిక, నైతిక విలువలకూ, దయా, సానుభూతి మొదలయిన 'సెంటిమెంట్' లకూ చోటు ఉంటుంది. ఈ చోటు చట్టంలో ఉద్దేశపూర్వకంగానే కల్పించబడింది. నేరస్మృతిలో మామూలుగా సామాజిక అవగాహనకూ నైతిక విలువలకూ పెద్దగా స్థానం ఉండదు. నేరం ఒళ్ళు బలిసి చేసినా గతిలేక చేసినా నేరమేనని చట్టం అంటుంది. లాభంకోసం చంపినా తమకు జరిగిన అన్యాయానికి ఆగ్రహించి చంపినా అది హత్యేనంటుంది. రుజువంటూ అయితే అదయినా ఇదయినా నేరమే. చట్టానికికుండే ఈ వైఖరి వల్ల గతిలేని పరిస్థితులలో నేరం చేసేవాళ్ళు కూడా ఒళ్ళు బలిసి నేరంచేసే వాళ్ళతోపాటు ఒకే సెక్షన్లక్రింద విచారణ ఎదుర్కొంటారు. కానీ ఇది నేరం రుజువయ్యేంతవరకే. శిక్ష పరిమాణం నిర్ణయించేటప్పుడు మాత్రం వీటిని లెక్కలోకి తీసుకుని ఎంత శిక్ష తగునో నిర్ణయించే అవకాశం న్యాయమూర్తికి ఇవ్వబడింది.

ఆ రకంగా చూసినప్పుడు బిడ్డ యోగక్షేమాలను దృష్టిలో ఉంచుకుని తల్లిదండ్రులిద్దరినీ ఉరితీయడం న్యాయంకాదని, కనీసం తల్లి శిక్ష తగ్గించాలనీ జస్టిస్ థామస్ భావించడం సబబే. ఇతర న్యాయమూర్తులు ఆయనతో అంగీకరించలేకపోవడం విచారకరం.

అయినప్పటికీ రాజ్యాంగంలో మరొక అవకాశం ఉంది. న్యాయస్థానాలు చట్టాన్ని అమలు చేసేటప్పుడు నేరానికుండే సామాజిక, నైతిక కోణాలను పూర్తిగా లెక్కలోనికి తీసుకోలేకపోవచ్చు. కాబట్టే న్యాయస్థానం వేసిన ఏ శిక్షనయినా ఎంతమేరకయినా తగ్గించడానికి రాజ్యాంగం రాష్ట్ర గవర్నర్‌కూ దేశ రాష్ట్రపతికీ అధికారం ఇచ్చింది. రుజువయిన నేరాన్ని రుజువుకాలేదని వారు అనలేరు. నేరం రుజువయినదీ లేనిదీ తేల్చేపని కేవలం న్యాయస్థానాలదే. అది వేరే ఎవ్వరూ చేయలేరు. కానీ రుజువయిన నేరానికి న్యాయస్థానం వేసిన శిక్షను ఏ మేరకయినా తగ్గించే అధికారం మాత్రం గవర్నర్‌కూ, రాష్ట్రపతికీ ఉంటుంది. ఈ అవకాశం రాజకీయ ఒత్తిడుల వల్ల ఎక్కువ భాగం దుర్వినియోగం అవుతుందనేది వాస్తవమే కానీ, చట్టానికి లేని సామాజిక స్పృహను కనీసం ఈ రూపంలోనయినా ప్రవేశపెట్టే అవకాశం కల్పించే ఈ రాజ్యాంగ అధికారం సూత్రప్రాయంగా సరయినదే.

కాబట్టి తమిళనాడు గవర్నర్, దేశ రాష్ట్రపతి తమ విచక్షణ పాటించి ఆ నలుగురికీ వేసిన మరణ దండన ఎంతవరకూ సబబని నిర్ణయించవలసి ఉంది. క్షమాభిక్ష కోసం అర్జీ ఎవరో ఒకరు పెట్టకమానరు. వాటి మీద సరయిన నిర్ణయం తీసుకుంటారని ఆశిద్దాం.

ఎల్. టి. టి. ఇ. చేయించిన ఈ హత్యలో కుట్రదారులయిన వారికి ఉరిశిక్ష వేయవలసిందేనని ఇక్కడ న్యాయస్థానాల లోపలా బయటా చాలా మంది వాదిస్తున్నారు కానీ ఎల్. టి. టి. ఇ. ఒక యుద్ధమే నడుపుతున్న శ్రీలంకలో అసలు ఉరిశిక్ష లేదు. ఈ నేరమే శ్రీలంకలో జరిగి ఉంటే దానికి ఉరిశిక్ష పడే అవకాశం లేదు. ఎల్. టి. టి. ఇ. నడుపుతున్న 'ఈలం' పోరాటం లాగే బ్రిటన్‌లోని ఐర్‌లాండ్‌లోనూ సాయుధ పోరాటం నడుస్తున్నది. దానిని అణిచివేయడానికి బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం అనేక అక్రమాలకు పాల్పడుతున్నది కానీ బ్రిటిష్ నేర స్మృతిలో ఉరిశిక్ష లేదు.

ప్రపంచంలో ఏ దేశానికీ లేని ప్రత్యేకమైన పరిస్థితులేవో మనకున్నాయని మనం అనుకుని మన చట్టంలో ఉరిశిక్ష కొనసాగించవలసిన అవసరం లేదు. చావుకు చావే ప్రతీకారం అన్న అనాగరిక సూత్రానికి చట్టం, న్యాయనిర్ణయం అనే నాగరికమైన రంగులు పూయనవసరంలేదు.